

О. И. Топалова // Scientific letters of academic society of Michal Buludansky. – 2013. – № 4 (1). – С. 10–13.

2. Арсененко І. А. Інвалідний туризм: поняття, класифікація / І. А. Арсененко, О. І. Топалова // Проблеми та перспективи розвитку науки на початку третього тисячоліття у країнах Європи та Азії: зб. наук. статей. – Переяслав-Хмельницький, 2014. – С. 9–11.

3. Бейдик О. О. Класифікація та нові типи адаптивного туризму / О. О. Бейдик, О. І. Топалова // Туризм і гостинність в Україні: стан, проблеми, тенденції, перспективи розвитку: Матер. II Міжнар. наук.-практ. конф. (16–17 жовтня 2014 р., Черкаси). – Черкаси : Брама-Україна, 2014. – С. 8–13.

УДК 338:48

Козлова А. О.,

канд. екон. наук,

ст. викл. кафедри туризму і готельного господарства;

Педосенко А. В.

студент факультету менеджменту,

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

ІНКЛЮЗИВНИЙ ТУРИЗМ В УКРАЇНІ – РОЗВИТОК ТА ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМНИХ ПИТАНЬ

Інклюзивний туризм – вид рекреаційного туризму, розрахованого на людей з обмеженими фізичними можливостями.

Сьогодні проблема інклюзії є вкрай актуальною, оскільки за попереднім моніторингом в Україні людей з особливими потребами близько 15%. Тому було прийнято рішення про запуск проекту, який матиме шляхи вирішення цього питання. Так, в рамках нової ініціативи планується створити туристичні маршрути історичними об'єктами України, проте наразі це неможливо з декількох причин [1].

Інклюзивний туризм – це питання не тільки про людей, які мають вади здоров'я, це про всіх нас, а саме, це для людей, які не розуміють іноземну мову або мандрують з важкими валізами, для дуже високих та дуже низьких людей. Всі хочуть їздити на відпочинок з комфортом та відчувати захищеність, але так сталося, що цим питанням була зацікавлена маленька група людей які змогли в нашій державі відкрити центри з інклюзивної освіти, де такі люди зможуть отримати допомогу і гідну освіту, але так сталося, що туризм в цьому напрямі не розвивається, а, тим часом, іноземні науковці провели іспит та дізналися, що чим краща освіта у людини – тим більш у неї бажань. В результаті іспиту науковців визначають те, що у майбутньому у людей з вадами з'явиться бажання отримати туристичні послуги на високому рівні, а наші міста не підготовлені приймати таких туристів.

В Україні в рамках заходів, спрямованих на розвиток інклюзивного туризму, передбачається створення активу людей, які будуть займатися пошуком рішень для проблем в туристичній галузі та налагодження співробітництва з українськими туроператорами [1]. Наразі, на шляху до створення та підтримки інклюзивного туризму в Україні потрібно зробити моніторингову групу. До якої мають входити представники влади, представники людей з обмеженими можливостями. Деякі об'єкти потрібно реконструювати та побудувати для того щоб вони були доступні для таких туристів.

Інша проблема з якою стикаються люди з вадами під час планування подорожі – це достовірність інформації. Дуже часто буває, що деякі готелі вказують, що вони готові до прийому туристів з обмеженими можливостями (а саме людей які знаходяться у інвалідному візку), а на справді у них немає навіть номеру для таких туристів.

У всіх номерах зі спеціальними зручностями для гостей з особливими потребами:

- широкі двері
- двері для інвалідного візка;
- дверні оченята на малій висоті;
- високе сидіння для унітазу;
- дзеркало для макіяжу на малій висоті;
- телефони з текстовим виходом і слуховим апаратом (на вимогу);
- якщо індикатор для сигналізації і дверний дзвінок (на вимогу).

Згідно вимог прийнятих ЄТАН доступний для осіб з інвалідністю туризм повинен включати:

- без бар'єрні напрямки: інфраструктура та споруди;
- транспорт: повітряний, сухопутний і на морі, підходить для всіх користувачів;
- висока якість послуг: досягнута навченим персоналом;
- розваги, виставки, атракціони: дозволяє усім брати участь у подіях;
- маркетинг, системи бронювання, веб-сайти і послуги: інформація доступна для всіх [1].

Отже, питання інклюзивного туризму наразі в нашій країні стоїть не дуже гостро, але з часом замовчати це питання буде просто неможливо. Беручи до уваги те, що після повернення військових з АТО, багато з них стали інвалідами, які потребують реабілітації та якісного життя. Тому беручи даний факт до уваги, можна зробити висновок, що відсоток людей з обмеженими можливостями тільки зростає в Україні. Потрібно починати зміни, тому що в державі майже нічого не зроблено для таких людей. Ми повинні допомогти інтегруватися в суспільство, як сказав Рефат Рефаї: «Від цього виграємо ми всі».

Список літератури:

1. Слатвінська Л. А. Матеріали IV Всеукраїнської науково-практичної конференції «Сучасні проблеми і перспективи економічної динаміки»

(м. Умань, 30 листопада – 1 грудня 2017 р.) / Л. А. Слатвінська, М. В. Бойко // Умань: ВПЦ «Візаві», 2017. – 364 с. – С. 312–314.

УДК 338.48-6:615.8

Крайнюк Л. М.,
канд. техн. наук, професор,
професор кафедри туризму і готельного господарства;
Падалка М. І.,
магістрант,
*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

ОЦІНЮВАННЯ РІВНЯ ДОСТУПНОСТІ РЕСТОРАННИХ ЗАКЛАДІВ М. ХАРКОВА ДЛЯ ОБСЛУГОВУВАННЯ МАЛОМОБІЛЬНИХ ГРУП НАСЕЛЕННЯ

Оскільки послуги харчування є невід'ємною частиною туристичного пакету, наявність різних підприємств, що надають якісні послуги харчування, вносить істотний внесок у формування іміджу міста (туристського центру). Однак не всі люди можуть в рівній мірі користуватися послугами існуючих підприємств ресторанного бізнесу. Причина криється в наявності для людей з обмеженими можливостями непереборних бар'єрів в будівлях закладів ресторанного господарства та на шляхах пересування [1].

До недавнього часу споживачі ресторанних послуг не диференціювалися за ступенем мобільності, а розглядалися як однорідні, що спрощувало завдання ресторанного обслуговування, але вело до дискримінації інвалідів та інших мало мобільних груп населення (МГН). У світі, за даними ООН, МГП складають в середньому 10% населення, і їх частка продовжує зростати [2]. Основні причини інвалідності старіння населення, низький рівень розвитку окремих країн, невисока якість і недоступність громадського охорони здоров'я, проблеми екології, техногенні катастрофи, травматизм.

Доступність потрібна всім людям, але вкрай необхідна МГН, до яких відносяться: люди, які відчують труднощі при самотійному пересуванні, одержанні послуги, необхідної інформації або при орієнтуванні в просторі, інваліди, люди з тимчасовим порушенням здоров'я, вагітні, люди старшого віку, люди з дитячими колясками, на велосипедах тощо. До бенефіціарів доступного середовища можна віднести 27% населення, частка інвалідів в 2018 році знаходилася на рівні 8,8%, інваліди-колясочники та слабозорі складають по 0,2%, слабочуючі – 0,1%.

У вересні-жовтні 2019 року в м. Харків був проведено on-line анкетування з метою виявлення ставлення до доступності об'єктів і впливу доступності середовища життєдіяльності на відношення інвалідів до закладів ресторанного господарства. Всього було опитано 122 респондента, найбільша кількість опитаних (87%) відноситься до категорії інвалідів – візочників, що